

Следъ нѣколко деня стигна на едно плато, отгдето се откри безбрѣжна морска ширь. И понеже всѣка вечеръ звездата се показваше все отвѣдъ водитѣ, той тръгна по брѣговетѣ, за да заобиколи океана.

Но изтекоха много дни и месеци, и той не можа да попадне въ посока на звездата. Тогава реши да слѣзе на брѣга и да се опита да премине воднитѣ простори. Когато приближи до морето, Матацаресъ се намѣри на много стрѣмна скала, подъ която се извиваше малкъ заливъ. Тукъ вълнитѣ се разбиваха съ страшенъ адски ревъ. Той слѣзе на пѣсѣка и съ почуда видѣ черупки отъ миди и други раковини, голѣми като ладии. Хрумна му да използва тия огромни миди и веднага заповѣда да пустнатъ дванадесетъ отъ тѣхъ въ морето. Въ една постави птицитѣ, на друга се качи самъ той, а другитѣ десетъ се заеха отъ прислужницитѣ. Духна попътенъ вѣтръ. Птичкитѣ разпериха криле. Шлемоветѣ, украситѣ и дрехитѣ отъ пера се надуха като платна, и ледката флотилия се понесе по океана.

Пжтуването трая тѣй дълго, че пжтницитѣ забравиха, колко години има, откакъ сж тръгнали. Най-последенъ день навлѣзоха въ устието на голѣма рѣка. Насреща имъ се явиха червени кораби съ платна отъ трѣстика, украсени съ страшни дракони и други чудовища. По брѣговетѣ се трупаше неизброима тѣлпа хора. Тѣ бѣгаха насамъ-нататкъ, викаха високо, а нѣкои отъ тѣхъ, за да известятъ пристигането на тая чудна флотилия, удряха върху голѣми бронзови тжпани, които издаваха грѣмовни звуци. Следъ малко червенокожитѣ стигнаха до пристанището на града, построенъ върху хълмъ, покритъ съ високи дървета и цвѣтя, чиито върхове се губѣха въ висинитѣ и изглеждаха като подпорки на небесния сводъ. Това бѣше голѣмъ столиченъ градъ, който гъмжеше отъ мъже и жени съ жълти лица и съ гласове, напомнящи звуци на свирка. Навсѣкжде се издигаха порцеланови кули съ окачени по тѣхъ